

CARTA DOMINICAL

16 DE JULIOL DE 2023

RESSÓ DE LA PARAULA Polítics i ciutadans

La vida política, és a dir, l'activitat dels polítics, està lògicament d'actualitat.

Diuen que l'anomenada "política" no és molt apreciada per la gent. A vegades fem servir l'adjectiu "polític" en sentit pejoratiu, referit a un assumpte en el qual només veiem joc de poder o interessos personals. Hem d'insistir a recuperar la dignitat de la vida política. Desitjaríem que tots anéssim a votar, no tant per obligació ("no hi ha cap més remei"), com per devoció.

Ja hem al·ludit als límits que en si té el règim democràtic: no és una panacea de tots els mals socials. Però la democràcia pot constituir el millor sistema de convivència i govern, si es compleixen determinades condicions.

Una d'elles és que per al seu bon funcionament no són suficients les lleis i normes, que regulin les condicions "externes" que permetin l'orde. La democràcia exigeix moltes i profundes condicions internes, és a dir, unes conviccions, una personalitat, una consciència, unes virtuts "democràtiques", en definitiva, una cultura democràtica.

Quina imatge tenim dels polítics? Quina imatge tenen els polítics dels ciutadans? Malauradament aquestes imatges resulten deformades. El polític ha de cuidar la seva aparença i el seu discurs, perquè en això obté l'èxit o el fracàs del projecte que defensa. Però potser aquesta imatge no respon a la realitat, de manera que predomini el personatge sobre la persona. La gent pot sospitar que tot és ambició. Per al polític els ciutadans són números, nombres de vots, i no pot ser d'una altra manera, perquè és el que en definitiva compta. Però no han de ser només números: darrere d'aquest número hi ha un subjecte intel·ligent i lliure, que ha de lluitar cada dia per sobreviure i veure realitzades les seves il·lusions.

La visió humanista, que reclama el personalisme cristià, col·loca el subjecte personal en primer lloc. El nostre ideal va quedar expressat

per Chesterton, referint-se a Sant Francesc d'Assís:

"Sant Francesc deliberadament no veia el bosc a causa dels arbres... no veia la multitud a causa dels homes. El que distingeix aquest autèntic demòcrata de qualsevol simple demagog, és que mai no va enganyar ningú, ni a si mateix, amb la il·lusió de la suggestió de masses... No veia sinó la imatge de Déu multiplicada, però mai monòtona. Per a ell un ésser humà sempre era una persona i mai no desapareixia més dins de la multitud densa que enmig d'un desert. Honorava tots els homes...".

El contrari d'un autèntic demòcrata és "un simple demagog". Aquest deforma sistemàticament l'adversari polític i el seu missatge. El seu gran ardit és dir mitges veritats, ocultar les que són inconvenients, exagerar les que fan mal a l'altre, per a fomentar l'enfrontament i fins i tot l'odi. Segons P. Lebeau, Etty Hillesum afirmava en un context polític realment difícil que "La veritat política ha d'integrar-se en la gran Veritat..." i que "és perfectament possible ser combatiu i fidel als propis principis sense enfonsar-se en l'odi...".

L'oblit de la persona, en l'individu que esdevé massa, en el polític que es converteix en mer personatge gestor d'una idea i un poder, fa del diàleg i l'acord polític, que tant ens urgeix, una cosa impossible. Guanyar unes eleccions es converteix únicament en victòria sobre l'altre. Però llavors no podrem somiar amb aconseguir la justícia, germana de la veritat. Sant Agustí era en això molt radical: "Treta la justícia, què són els regnes, sinó grans lladronicis?" (La Ciutat de Déu, IV,4)

Menys encara, podrem somiar amb la pau.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Felíu de Llobregat